

ஐந்தெழுது ஐந்தெழுது ஐந்தெழுது ஐந்தெழுது...!

உங்களளுக்கு படிக்கும் வயதில் குழந்தை இருக்கிறார்களா...?

அதுவும் சும்மாராக தான் படிக்கிறார்களா..?

அப்போ கண்டிப்பாக இந்த ஆக்கம் பயன்படும்... அவர்களுக்கு இல்லலை...
பற்றோர்களான உங்கள்க்கு..!

"தந்தை தன் மக்களுக்கு அளித்திடும் அன்பளிப்புக்களில் மிகச் சிறந்தது நல்ல கல்வியாகும்..!" -நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலஹிவ ஸல்லம் அவர்கள் (நூல்: திர்மிதீ ; அறிவிப்பாளர்: ஸயீ து பின் ஆஸ் ரளியல்லாஹு அன்ஹு)

நம்மில் பலருக்கும், ஏன் அனைவருக்கும்மே தம் பிள்ளைகள் நல்ல முறையில் கல்வி கற்கவண்டும்., அதனடிப்படையில் நல்ல வலேவை வாய்ப்பு, வசதிப்பற்றோ சமூகத்தில் வாழ்வண்டும் என்பது தான் தம்மோடு கலந்து விட்ட இறந்த காலம் தொடங்கி எதிர்காலத்திலும் நீ பிக்கும் கனவாக இருந்தது -இருக்கிறது!.

குறந்த பட்சம் தான் படித்த அளவகைகாட்டிலும் சற்றுக்கூடுதலாக தம் பிள்ளைகள் படிக்க வகைக வண்டும் என்ற எண்ணமே ப்ரெம்பாலான நடுத்தர வர்க்க பற்றோர்களின் வாழ்க்கையில் ப்ரெம்பகுதியை ஆக்ரமித்திருக்கின்றது.

ஆக பிள்ளைகளின் எதிர்க்காலம் மமேப்பட வணேட்டும் என்ற எண்ணத்தில் அவர்களின் கல்விக் காக தங்களின் நிகழ்காலத்தை பொருளாரதாரர் தியாகவும் - உடலியல் செய்கரை தியாகவும் பற்றேறோர்கள் சலெவழிக் கிறார்கள் .

பிள்ளைகளின் கல்வியின் திறனை அதிகரிக்கும் நோக்கில் சில நிகழ்வுகளை பெரும்பாலான பற்றேறோர்கள் மறேக்கொள்கின்றனர்

1. சரியாக பபிக் காத, பள்ளிக் கு சலெல்லாத காரணத்தால் அவர்களதை திட்டத்தல் அல்லது அபித்தல்

2. ஏனைய மாணவர்களுடன் தம் பிள்ளைகளின் கல்வி திறனை ஒப்பீட்டுக்குறை கபுறுதல் .

3. முதல் தரம் வாங்க வணேட்டும் என்பதற்காக அவர்களுக்கு பரிசுகள் வழங்குதல் ,சக பிள்ளைகள் மத்தியில் பாராட்டுதல் .

மறேகண்ட நிலைகள் வளெிப்படியாக, அவர்களின் மமேபட்டும் கல்விக் கான வழிமுறை செயலாக தரெந்தாலும் இவற்றால் நரேடி மற்றும மறமைக எதிர் விளவைுகள் ஏற்பட வாய்ப்பிருக்கிறது- இதனை விளக்கவே இவ்வாக் கம் .,

சரியாக பபிக் காத அல்லது பள்ளிக் கு ஒழுங்காக சலெல்லாத காரணத்தால் பிள்ளைகளை திட்டத்தல் அல்லது அபித்தல் என்பது அவர்களின் எண்ணங்களனை குறைந்த விகிதமே மாற்றவல்லது., ஏனெனில் அபி, திட்டக்கு பயந்து தான் பள்ளிக் கு சலெவார்களே, தவிர உண்மையாக பிறகால பயன்பாட்டை கருதி சலெல்லமாட்டார்கள் , அதுவும் குறிப்பிட்ட காலம் வரமட்டும் தான் ,ஏனெனில் இதே நிலை தொடரும் போது பற்றேறோர்கள் மீ தான் பயம் வறெுப்பாக மாறி அவர்களின் அன்பையும் தபுக்கியறெய நரேட்டும் .

ஆக பள்ளிக் கு சலெல்லவில்லையென்றால் அபித்தல் திட்டத்தல் போன்றவை ஆரோக்கியமற்ற எதிர் விளவைை தான் ஏற்படுத்தும் . அப்படி ஏற்பட்டும் நரே மறவை விளவைுகளாக இருப்பினும் கபிட அவதை தற்காலிகமானதுதான் தவிர நன்மையென்பால்

நிரந்தர தீர்வடை ஏற்படாதது.

அடாத்தது, தம் பிள்ளைகளின் கல்வியின் நிலையை சக பிள்ளைகளோடும் ஒப்பிட்டு அறிவது.,

இது மிகப் பெரிய தவறான வழிமுறையாகும். ஏனெனில் ஒப்பிடும் இரு நிகழ்வுகளின் விளைவு சமமாக இருக்கவேண்டுமென்றால் அவை இரண்டும் ஒரே நிலையை அடையக்கொண்ட காலம், சமீபம் சமூக பிண்ணனி கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் அப்போது தான் ஒப்பிடும் ஒன்றின் திறன் மற்றொன்றை விட கடுமையாக குறைவாக இருப்பின் குறைவை கடுமையாகும்.,

ஆனால் நம் பிள்ளைகளை ஏன் மாணவர்களோடும் ஒப்பிடும் போது இவற்றை கருத்தில் கொள்வது இல்லை., மாறாக அவன் நன்றாக படிக்கிறான் - இருவரும் ஒரே வகுப்பு என்ற பொது நிலை ஒப்பீட்டை மட்டுமே அங்கு அளவுக்கோலாகக் கொள்கிறோம்.

மாறாக அவர்களின் குடும்பம், சார்ந்து இயங்கும் சமீபம் மற்றும் வாழ்க்கை வசதிகளின் பிண்ணனியை மூன்றாதி ஒப்பு நோக்கிவதில்லை., இதனால் சரிவர படிக்காத பிள்ளைகளுக்கு தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படுவதுடன் நம் சமீபமும் அதுபோல இல்லையே என சமூகத்தின் மீ தான் கோபம் அதிகரிக்கவும் செய்யும்.

மீன்றாவதும் மிக முக்கியமானதும் பரிசு வழங்குதல்...!

முதல் தரம் எடுத்தால் பரிசு வழங்குதல் என்ற எதிர்வினையற்ற நன்மை தரும் ஒரு செய்கை எப்படி அவர்களுக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தும்...? என இதைப்படிக்கும் பலருக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தும்., ஆனால் சில வேளைகளில் இச்செயல்பாடு மற்றைமுக பிரச்சனைகளை தான் உருவாக்க தான் செய்யும்.

ஒரே விட்டில் இரு பிள்ளைகள் படிக்கும் போது கண்பிப்பாக இருவரும் சரிசமமான ஒரே விகித அளவில் படிக்க வாய்ப்பில்லை ஒருவரைக்காட்டிலும் ஒருவர் கடுமையாக அல்லது குறைவான கல்வித் திறனோடு தான் இருக்க வாய்ப்பு அதிகம்.,

ஆக அச்சுபூழலில் முதல்தரம் எடுக்கும் பிள்ளைகளுக்கு நாம் பரிசு வழங்குவது அல்லது அவன் கட்டை வாங்கி தருவது அவனது கல்வியை இன்னும் மேம்படுத்தும் என்பது ஒரு கோணத்தில் உண்மையாக இருந்தாலும் பிறிதோரு கோணத்தில் இரண்டு எதிர்விளைவுகள் ஏற்பட வாய்ப்பிருக்கிறது.

பெற்றோர்களின் பரிசு மற்றும் பாராட்டை கண்டிப்பாக பெற வேண்டும் என்ற நோக்கிலும், தம் நிலையை தொடர்ந்து முதல்தரத்தில் தக்க வகுப்புகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசைகிரமிப்பு எண்ணங்களும் தரேவ நூல்களில் அதிக முயற்சி, கடின் உழைப்பு போன்றவற்றை தூண்டி முரண்பாடாய் ஒரு நிலைக்கு மேல் போய் பயமாக மாறுவதற்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. அத்தோடு தரேவின் முடிவுகளில் தம் நிலையில் பின்னடைவு ஏற்பட்டால் தம்மால் தொடர் அந்தஸ்தை பெற்றோர்கள் மத்தியில் பெற முடியவில்லையே என்ற தவேற்றக் கூற்ற உணர்ச்சி எண்ணங்கள் மனச்சிதைவை தான் ஏற்படுத்தும்.

மேலும், தமக்கு மத்தியில் படிப்பிற்குப் வகுப்பி வழங்கப்படும் நிலை தொடர்வதை கண்டு, சரிவர படிக்க இயலாத பிள்ளைகளுக்கு ஒரு தலையாட்ட சமாக செயல்படுவதாக எண்ணி தம் பெற்றோர்கள் மீது கோபமும், தம் திறன் கறைபாடு உடையது, ஆக தம் பெற்றோர்கள் கவனம் நன்றாய் படிக்கும் அவனை நோக்கியே இருப்பதாக நினைத்து தாமகவே உளவியல் பிரச்சனகைக்கு ஆளாக நேரிடும். உளவியல் ரீதியாக பிரச்சனகைகளுக்கிடும் போது...

புறிதின அம்சங்களில் பெரும் அளவில், நரம்பியல் ரீதியான புறிதினக் கூறைபாடு, நினைவற்றல், கவனம் செலுத்துதல், பிரச்சினகைகளை தீர்த்தல், இயக்கச் செயல்பாடு, சமீகப் புறிதின ஆகியவற்றில் மழுகிய விளைவு பிரதிபலிக்கக் கட்டும். (விகிபிடியா)

0000000000000000

ஆக பெற்றோர்களாகிய நாம், முதலில் பிள்ளைகளின் படிப்பு தொடர்பாக அவர்களின் கல்வித்திறனை மேம்படுத்த செய்கை ரீதியான மாற்றங்கள் ஏற்படுத்துவதை விட சிந்தனை ரீதியான மாற்றங்கள் ஏற்படுத்துவதே காலச்சிறந்தது, அவர்களை திட்டிவதோ அபிப்பதோ அல்லாமல் அவர்கள் தாமகவே முன்வந்து படிக்கும் சூழலை உருவாக்க வேண்டும்.

அதற்கான வழிமுறைகளில் முக்கியமானது, பிள்ளைகளுக்குப் பற்றோர்களாகிய நம் மீது முழு நம்பிக்கை ஏற்படச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு முன்பாக நாம் அவர்களுக்கு முழுவதுமான பாசத்தையும், நேசத்தையும் அளிக்கவேண்டும்.

ஏனெனில் ஒரு வினாக்களுக்கு மாற்றாக உருவாகும் எதிர்வினையானது அதிக அளவில் வளிபடும்வதன் விட அழகிய முறையில் வளிபடும்வதே சிறந்த ஒன்றாகும்.

ஆனால் மாறாக நாமோ பெரும்பாலும் அவர்களின் அறிவுக்கற்றை செயல்பாடுகளை வைத்தே அவர்கள் மீது அன்பை வளிபடும்படி துகிறோம். இது முற்றிலும் தவறான பண்பு. மனிதனை தவிர ஏனைய உயிரினங்கள் அனைத்தும் அன்பு செலுத்துவதற்கு அறிவை அளவுகோலாக பயன்படும்படி துவதில்லை. ஆனால் நாம் மட்டும் அன்பின் வளிபடும்படி அறிவை ஒரு அளவுகோலாக வைத்திருக்கிறோம் அதன் தாக்கம் நம் பிள்ளைகளின் கல்வியிலும் தொடர்கிறது.,

கல்வி என்பது அறிவுசார்ந்த விஷயம்., அதில் அவர்கள் மமேப்பட வேண்டும் என்பதில் மாற்றாக கருத்து யாருக்கும் இல்லையென்ற போதிலும் கல்வித்திறனை மட்டும் அடிப்படையாக வைத்து பிள்ளைகளின் அன்பு தீர்மானிக்கப்படுவதுதான் வருத்தமானது., ஒரு டியூசன் டீச்சருக்கு இருக்கும் அக்கறையைக் கட்ட சிலசமயம் பற்றோர்கள்க்கு அவர்களது பிள்ளைகள் மீது இல்லாதது வதேனையான ஆச்சரியமே!!!

சிறித்தும்பாருங்கள்., இன்று படிக்க வில்லையென்பதற்காக அவர்கள் மீது கோபமும் எரிச்சலும் வருத்தமும் அடையும் நாம்., அவர்கள் பிறக்காமல் நமக்கு பற்றோர்களாகும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்த விட்டால்..? இந்த சமூகத்தில், நம் மீது தான் விமர்சனம் எத்தகையது.,? குடும்ப சபிழல், உறவின முறை மத்தியில் நமக்கான பெயர் எப்படி இருக்கும்...? அந்நேரங்களில் நமக்கு கிடக்கும் ஆலோசனைகளையும், அனுதாபங்களையும் விட நாம் அடையும் கோபமும் வருத்தமும் மிக அதிகம்.,

நமக்கு இறை வழங்கிய மிகப்பெரும் அன்பளிப்பு குழந்தைகள்., அதற்காக நம் பிள்ளைகளுக்கு என்றும் நன்றி சொன்னது இல்லை., அதை நினைத்துக் கட்ட பார்த்ததும் கிடையாது, ஆக அதற்கு கமைறாக அவர்களை ஒழுகக் கீலர்களாக சமூக பயன்பாட்டிற்கு உகந்தவர்களாக, மனிதநேயமிக் கவர்களாக பொது நலம் பண்புபவர்களாக உருவாக வேண்டியது நமது கடமை. அதற்கு அவர்களின் கல்வியினும் அறிவு மட்டும் அளவுகோல் அல்ல!

"நீங்கள் ஓவ்வொருவரும் பொறுப்பாளிகளே..நிச்சயமாக உங்களது பொறுப்புக்கள்
கூறித்து மறுமையில் விசாரிக்கப்படும்வீர்கள்.." -தேவதர்மமொழி

அல்லாஹ் மிக்க அறிந்தவன்

source: <http://iraiadimai.blogspot.com/2011/11/blog-post.html>